

Sebas Moncusí JUGADOR DEL PONS LLEIDA i campió de l'europe cup

“La pressió és un privilegi”

“Jugar una ‘final four’ a Lleida és un somni i l’has d’aprofitar, és com jugar una final de l’Europa League al camp del Sevilla”

“El pròxim dia que entrenem ho tornaré a intentar i estic segur que no em sortirà”

Sebas Moncusí celebra un dels dos gols de diumenge.

La final serà un dels partits que recordaré perquè la sensació d’haver fet història la tens de veritat

Joan Martí - LLEIDA

Sebas Moncusí (Cassà de la Selva, 2005) es va convertir diumenge amb tan sols 21 anys amb els seus dos gols en l’heroi del Pons Lleida en la final de l’Europe Cup que va conquerir davant del Calafell (1-2) a l’Onze de Setembre, que va vibrar amb el seu equip. Amb quatre títols, el Lleida Llista és el millor en la història de la competició. Format al Foment Deportivo Cassanenc i al GEiEG, va arribar al Manlleu quan era infantil i hi va debutar a l’OK Lliga amb 17 anys. També hi va jugar una temporada a l’OK Lliga Plata abans de fer el salt al Pons Lleida en el curs 2023/24. Estudia CAFE a Lleida, diu que s’hi sent molt a gust perquè “tothom t’aprecia” i té contracte en vigor fins al 2027.

Fins i tot veient la repetició per televisió, no queda gaire clar per on va entrar el seu segon gol...

És una de les preguntes més repetides i sempre ho explico igual. Li guanyo l’esquena al meu defensor i crido al *Chino* Miguélez perquè em faci la passada, però va tot com una mica tard perquè, al final, remato des de gairebé darrere de la línia.

Tenim una mica la sort que el Martí Serra, el porter del Calafell, mou una mica la porteria, li toca al casc i se'n va cap amunt i toca al travesser, toca en un ferro que hi ha a les porteries d'hoquei i que aguanta una mica l'estructura i per això se'n va cap dins. Realment, no té cap sentit. El pròxim dia que entrenem ho tornaré a intentar i estic segur que no em sortirà.

No hauria estat normal que algú mirés si hi havia algun forat a la xarxa?

Sí, és el que dèiem. Hi havia gent que es pensava que havia entrat per darrere.

El primer també va ser una demostració d'olfacte, rematant dos cops el rebuig, primer de la tanca i després del ferro.

Tinc el gol entre cella i cella. L'hoquei és un esport de fer gols i la sensació de fer gol és indescriptible. Molts dels meus companys també m'ho diuen, que tinc més facilitat per encarar porteria que no pas per fer passades i que encari quan pugui. Respecte del penal, el tiro a fora però penso que els dos rebots estan ben treballats. El primer toca al pal i penso que podia haver entrat i en el segon xuto amb l'ànima perquè ja sabia que venien els defenses.

El rebot de la tanca quan jugues a casa sempre és un valor afegit...

Tenim la sort que l'Onze de Setembre és un gran pavelló en què la pista va superbé i les tanques tenen un rebot perfecte. Tant de bo totes les pistes de l'OK Lliga el tinguessin igual. Són uniformes i de fusta i és un privilegi jugar a hoquei sobre patins així cada dia.

Dels que ha jugat fins ara, la final és el partit de la seva vida?

Pel que significa, perquè és una final i també perquè és un títol, potser sí. Segurament serà un dels que més recordaré en tota la meua vida perquè la sensació d'haver fet història la tens de veritat. Però, sense anar gaire lluny, a mi m'agrada molt el partit que vaig fer en la tornada de vuitens d'aquesta competició contra l'Alcoi, en què vaig fer un *hat-trick* i vam anar a la pròrroga i als penals, aquell partit també el recordo amb molt d'afecte. També d'aquesta temporada el partit que empatem al Palau en el qual penso que faig un partit molt complet. D'altres temporades, l'últim partit, contra el Voltregà, d'una sèrie de cinc victòries en què vam evitar el descens en el meu primer any al Lleida.

Sempre es parlarà dels dos gols del quart títol del Pons Lleida.

Sí, però el mèrit és de tot l'equip perquè sense els companys res no seria possible. Es parla molt dels gols, però quan faltava un minut per al final, el Xavi Bosch atura una directa. Són detalls i jugades que són molt significatives. Vivim en una societat en què tot va molt ràpid. Això durarà cinc dies i ja hem de pensar en el pas següent.

Considera que el Lleida va ser superior al Calafell?

Sincerament, encara no m'he pogut mirar el partit, però jo com a jugador individual des de dins estava convençut que ho fariem i que estàvem jugant bé i mai no em va fer la sensació que no sabéssim com aturar-los. Nosaltres vam tenir moltes ocasions perquè el nostre joc és de crear-ne moltes. La primera part va ser molt igualada, tot i que hi ha moments en què ells ens dominen una mica, però penso que en la segona fem bastants mèrits per fer algun gol. No vam ser superiors en general, però sí que diria que en els moments clau del partit vam saber gestionar-ho millor i això va fer decantar la balança.

Ha notat la pressió de l'amfitrió que buscava el seu quart títol per fer història?

Al final, la pressió és un privilegi. Quant sents pressió és que estàs gastant recursos a fer alguna cosa i feia temps que estava mentalitzat. Fins i tot, tota la meua vida anava encaminat a aquest objectiu. El club no ens posa cap pressió pel fet d'organitzar-la i som nosaltres mateixos els que pensem que, si tenim una oportunitat de fer història, l'hem de fer. Nervis? Sí, una mica de xup-

xup més el dia abans de jugar perquè poder jugar una *final four* a Lleida és una de les coses top de l'hoquei, és el teu somni i l'has d'aprofitar. Fent una comparació amb el futbol, és com jugar una final de l'Europa League al camp del Sevilla. Després de guanyar el Monza, el diumenge al matí abans de la final, la meva sensació era més de felicitat. Un cop ets a la pista, el teu cervell ha de pensar en tantes coses que no tens temps de pensar en la pressió i els nervis.

Ha evolucionat al Lleida?

Pel que fa a poder entrenar-me al costat de companys de molta qualitat, el Sebas que va arribar a Lleida no és el mateix que ara, sobretot personalment, físicament i pel que fa a entendre l'hoquei i d'experiència. Per molt que t'entrenis, per molt que estudiïs, el salt qualitatiu el fas jugant i jugant partits importants. El Lleida m'ha donat l'oportunitat el primer any de jugar la Champions, l'OK Lliga, copes, l'Europe Cup, de tenir molts minuts...i això s'està notant.

Campions de l'Europe Cup i amb un patí i mig al 'play-off' de l'OK Lliga. Devia ser una gran decepció no jugar la copa.

La nostra temporada ha vingut marcada per no haver estat regulars. Hem estat capaços de guanyar dos cops al Noia, d'empatar contra el Barça, de derrotar el Reus... i en canvi contra els equips de baix ens ha costat una mica més i aquests punts són els que hem trobat a faltar per accedir a la copa, que és una competició molt especial que tots volem jugar. L'any passat a Calafell hi vaig ser per primer cop i em transporta a quan jugava a la base i anava als campionats de Catalunya i d'Espanya, en què l'ambient era molt maco. No poder-hi ser ens va causar una mica de tristesa. Tot i que també ens va fer reflexionar, vam canviar la manera de jugar i vam ser més sòlids en defensa. Potser no haver entrat a la copa ara ens ha fet guanyar l'Europe Cup.

Si passen als quarts, jugaran contra el campió de la fase regular.

Dissabte rebrem el Liceo i si guanyem el nostre probable rival seria el Barça. I, si no, el Liceo. Prefereixo el Barça per evitar desplaçaments i perquè soc culer i m'agrada jugar al Palau.

Publicat a: L'Esportiu, 23 d'abril de 2026

Font del document: https://www.lesportiudecatalunya.cat/hoquei/article/2637376-la-pressio-es-un-privilegi.html?utm_source=email&utm_medium=titulars&utm_campaign=titulars